

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרֻשָּׁת וִיֵּצֵא ז' בְּסֵלּוֹ ה'תשפ"ו

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטָחוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁוּ"י

יַעֲקֹב הִתְעַשֵּׂר מֵהַכִּבְשִׁים וְהָעִזִּים שֶׁנִּוְלְדוּ לוֹ בְּבֵית לָבָן לְמִרְוֹת נְסִינּוֹתָיו שֶׁל לָבָן לְהִתְחַכֵּם נֶגְדּוֹ. ה' אָמַר לוֹ לַחֲזֹר לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

יַעֲקֹב לֹא רָצָה לְהִשָּׂאֵר בְּבֵית לָבָן, לְמִרְוֹת שֶׁלָּבָן רָצָה לְזָכוֹת בְּעוֹד בְּרָכוֹת בְּזִכּוֹתָיו שֶׁל יַעֲקֹב. לָכֵן אָמַר לוֹ יַעֲקֹב "עֲבַדְתִּי מְאֹד קֶשֶׁה עֲבוּרָה. נָתַתְּ לִי רֶק עֵדָר קָטָן לְטֹפֵל בוֹ, וְעִבְשִׁי יִשְׁנָם עֲדָרִים רַבִּים כִּי ה' בִּרְךָ אוֹתָךְ בְּזִכּוֹתֶיךָ.

עַד עִבְשִׁי עֲבַדְתִּי רֶק עֲבוּרָה, וְיִלְדֵי עֲבָדוֹ קֶשֶׁה בְּעֶצְמָם כְּדִי לְהִתְפָּרֵס. עִבְשִׁי גַם אֲנִי צָרִיךְ לְקַבֵּל מִשְׁכָּרַת בְּגִלָּל שֶׁעָלִי לוֹדָא שִׁילְדִי יוֹכְלוּ לְשָׁמֹר כֶּסֶף לְעֶצְמָם לְהִמָּשֵׁךְ.

לָבָן שָׁאֵל מֶה עָלִיו לָתֵת לוֹ?

יַעֲקֹב עָנָה, "אֵינִי צָרִיךְ כָּלֵל לְשֵׁלֵם לִי, הִבָּה נִסְכָּם בֵּינֵינוּ שְׁאוּכָל לְקַבֵּל חֵלֶק מִהַכִּבְשִׁים וְהָעִזִּים. אֲקַח אֶת הַכִּבְשִׁים וְהָעִזִּים הַשּׁוֹנוֹת בְּצִבְעָם מִהֶרְגִּיל. בְּדֶרֶךְ כָּלֵל עִזִּים הֵן שְׁחֹרוֹת אוֹ חוֹמוֹת, אֲנִי אֲקַח אֶת אֵלוֹ שֵׁשׁ לָהֶם נְקוּדוֹת גְּדוֹלוֹת אוֹ קִטְנוֹת וְאֵת אֵלֶּה שֵׁשׁ לָהֶן טִבְעוֹת סָבִיב הַקֶּרְסָלִים אוֹ פֶס לָבָן גְּדוֹל. בְּדֶרֶךְ כָּלֵל כִּבְשִׁים הֵן לִבְנוֹת, אֲנִי אֲקַח אֶת אֵלֶּה שֶׁהֵן חוֹמוֹת אוֹ שְׁחֹרוֹת.

"אִם כִּבְשָׁה שְׁחֹרָה מְסֻתְּפֶלֶת עַל כִּבְשָׁה שְׁחֹרָה, בְּדֶרֶךְ כָּלֵל הִשָּׂה שְׁלֵהֶם יִהְיֶה שְׁחֹר אוֹ חוֹם, לָכֵן אֲרַחֵק מִהָעֵדָר אֶת כָּל הַבְּהֵמוֹת שֶׁהֵם מִהֶסוּג שֶׁשִּׁיף אֵלַי, כְּדִי שֶׁהַבְּהֵמוֹת הָאֲחֵרוֹת לֹא יִסְתַּכְּלוּ עֲלֵיהֶם. הַבָּנִים שְׁלִיךְ יָרְעוּ אוֹתָם.

יַעֲקֹב הֵכִין מִקְלוֹת עִם קוֹיִם וְנִקְדּוֹת עֲלֵיהֶם וְהֵנִיחַ אוֹתָם לִיד הַמִּים. הַבְּהֵמוֹת הִסְתַּכְּלוּ עַל הַמִּקְלוֹת, וְהִרְבָּה מִהֻטְלָאִים וּכְבָשִׁים נִוְלְדוּ עִם נְקוּדוֹת וּפְסִים. (חֲסִידוֹת מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ שֶׁעַל יְדֵי כֶּךָ יַעֲקֹב קִיַּם אֶת מִצְוֹת תְּפִלִּין בְּרוּחָנִיּוֹת).

בְּשִׁלְבֹן רֹאֵה שֶׁהִרְבָּה מִהִכָּבְשִׁים וְהַעֲזִים שֶׁנִּלְדוּ עֹבְרִים לְרִשּׁוֹתָיו שֶׁל יַעֲקֹב, הוּא שָׁנָה אֶת הַכְּלָלִים שֶׁסָּפְמוּ בִּיְהִיָּהם כְּדִי שֶׁהִרְבָּה מֵהֶם יִשְׁאָרוּ בַּעֲדָר שְׁלוֹ. אֲבָל יַעֲקֹב סִדֵּר אֶת הַדְּבָרִים אַחֲרֵת וּבִעֲזָרָת ה', הַסּוֹג הַנִּכּוֹן שֶׁל הַבְּהֵמוֹת נִלְדָּ וְעָבַר לְרִשּׁוֹתָיו.

יַעֲקֹב הִתְעַשֵּׂר מְאֹד מִהַבְּהֵמוֹת וּמִכֹּחַ חֶלֶק מֵהֶם כְּדִי לַקְנוֹת עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת, גַּמְלִים וְחֻמְרִים. בְּנֵי לֶבֶן קִנְאוּ וְאָמְרוּ שֶׁיַּעֲקֹב גָּנַב מֵלֶבֶן.

יַעֲקֹב נִכַּח לְרֹאוֹת שֶׁפָּנִיו שֶׁל לֶבֶן אֵינָן כְּתֻמוֹל שֶׁלְשׁוֹם, הוּא אֵינוֹ מְרָצָה. ה' אָמַר לְיַעֲקֹב לַחֲזֹר לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

יַעֲקֹב קָרָא לְרַחֵל וּלְאֵהָ וְאָמַר לָהֶן : רֹאֵה אֲנִי שָׂאֲבִיכֶם אֵינוֹ מְרָצָה מִמֶּנִּי וְשֶׁהוּא חֹשֵׁב שֶׁאֲנִי גֹנֵב מִמֶּנּוּ. אֲתָן יוֹדְעוֹת שֶׁה' עֲזָר לִי וְגַם עֲבַדְתִּי קֶשֶׁה מְאֹד. לְמִרוֹת שֶׁשָּׁנָה אֶת דַּעְתּוֹ 100 פְּעָמִים לְגִבִּי אֶפֶן הַתְּשָׁלוּם. ה' עֲזָר וְהַסּוֹג הַמִּתְאִים שֶׁל הַבְּהֵמוֹת נִלְדָּ. "ה' הִזְכִּיר לִי שֶׁבְּנִיתִי מִזִּבְחַ וְהִבְטַחְתִּי לְהַקְרִיב עָלָיו קִרְבָּנוֹת. ה' אָמַר לִי שֶׁהִגִּיעַ הַזְמַן לַחֲזֹר לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל".

רַחֵל וּלְאֵהָ עָנּוּ: "כְּמוֹכָן, אַחֲרֵי הַכָּל לִלְבֹן לֹא בְּדִיוֹק אֲכַפֵּת מֵאֲתָנָה, עֲכָשִׁיו שִׁישׁ לוֹ בָּנִים. בְּמָקוֹם לִתֵּת לָךְ כֶּסֶף כְּשֶׁהִתְחַתֵּנָה, הוּא גֵרָם לָךְ לַעֲבֹד כְּדִי לְהִתְחַתֵּן אֲתָנָה. וּבְמָקוֹם לְשֵׁלֶם לָךְ עַל עֲבוֹדָתְךָ, הוּא רַק נָתַן לָךְ אֶת הַבְּהֵמוֹת שֶׁעָבְרוּ עֲבַדְתִּי. הַדְּבָר הַיָּחִיד שֶׁשִּׁיף לָנוּ וּלְבָנֵינוּ הוּא מָה שֶׁה' נָתַן לָךְ. אֲנִי נַעֲשֶׂה כָּל מָה שֶׁה' רוֹצֵה שֶׁנַּעֲשֶׂה".

תַּהֲלִים / יוֹם ז' לַחֲדָשׁ פָּרְקִים ל"ט- מ"ד

בַּתַּהֲלִים שֶׁל הַיּוֹם יִשְׁנֹו פְּסוּק "אֵךְ בְּצֶלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ" אָדָם הוֹלֵךְ בַּחֲשֵׁךְ בְּגִלָּל שָׂרֵק ה' יוֹדֵעַ אֶת הַדֶּרֶךְ שֶׁבָּה דְּבָרִים הֵם בְּאֻמָּת.

בְּמֵאמָה, הַרְבֵּי הַרֶשׁ"ב מְסַבֵּיר אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה בַּדֶּרֶךְ שׁוֹנָה. "אֵךְ בְּצֶלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ"- אָדָם מִתְהַלֵּךְ עִם "צֶלֶם" כַּח מִיחַד שֶׁנִּקְרָא כֵּךְ וְעוֹזֵר לַיהוּדִי בַּעֲבוֹדַת ה'.

כָּל בָּקָר כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מִתְעוֹרְרִים ה' שֵׁם כַּח מִיחַד בְּאוֹר, זֶה גוֹרֵם לָנוּ לְהִתְלַהֵב וּלְהִתְחִיל יוֹם חֲדָשׁ בַּדֶּרֶךְ הַנִּכּוֹנָה וּלְהִתְנַהֵג בְּאֶפֶן שֶׁה' רוֹצֵה שֶׁנִּתְנַהֵּג.

כְּלָנוּ לַעֲתִים צְרִיכִים קֶצֶת "דְּחִיפָה" כְּדִי לְהִתְחִיל לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָר הַנִּכּוֹן...

מִחֲשָׁבָה יְכוּלָה לַעֲלוֹת בְּמִחְנֵנוּ וּלְגֵרָם לָנוּ הִתְלַהּבוֹת מִקִּיּוֹם דְּבָרִים טוֹבִים. זֶה יְכוּל לְהִיט בְּאֻמָּצְעוֹת בַּת קוֹל- קוֹל מָה' שֶׁהִנְשָׁמָה שׁוֹמַעַת שְׁגוֹרֵם לָנוּ לְהִתְנַהֵג בַּדֶּרֶךְ שֶׁבָּה ה' רוֹצֵה שֶׁנִּתְנַהֵּג. לְמִרוֹת שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא יְכוּלִים לְשִׁמּוֹעַ אֶת זֶה, הַנְּשָׁמָה שֶׁלָּנוּ שׁוֹמַעַת, וְשָׁמָה אֶת הַמִּחְשְׁבוֹת לְתוֹךְ הָרֹאשׁ וְגוֹרֶמֶת לָנוּ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה.

כָּל זֶה הוּא חֶלֶק מִהַצֶּלֶם שֶׁהַפְּסוּק מְדַבֵּר עָלָיו, כַּח הַמִּחְבָּא שֶׁהוֹלֵךְ עִם הַיהוּדִי וּמַעוֹדֵד אוֹתוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָר הַנִּכּוֹן וּמִתּוֹךְ שְׁמִיחָה.

תַּנְיָא / קוֹנְטֵרַס אַחֲרוֹן סִימָן ד' (ז' בְּסִילוּ שָׁנָה פְּשׁוּטָה)

בַּתַּנְיָא עֲדִין מְדַבֵּר אוֹדוֹת הַיָּחִיד שֶׁבַּעֲשִׁית מִצְוֹת, אֲפִילוּ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר רִגְשׁוֹתֵינוּ לָהּ (אֲהָבָה וְיִרְאָה).

הַיּוֹם הָאֲדָמוֹר הַזֶּקֶן מוֹנֶה עוֹד שְׁלוֹשׁ סְבוֹת מִדּוּעַ זֶה כֵּךְ. לְהֵלֵךְ אַחַת מֵהֶן:

מִדּוּעַ אָדָם צָרִיךְ לֶאֱכֹל חֶלֶק מִהַצִּמְחִים וּבַעֲלֵי הַחַיִּים, אֲפִילוּ שֶׁהֵם אֵינָם רוּחָנִיִּים כְּמוֹ הָאָדָם?

כִּיּוֹן שֶׁבְּתוֹכָם יִשְׁנֹו נִיצוּץ (חֶלֶק) שֶׁל קְדוּשָׁה שֶׁמַּגִּיעַ מִמְּקוֹר רוּחָנִי גְבוּהָ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הַנְּשָׁמָה!

כְּאֲשֶׁר אוֹכְלִים מִזֶּה שִׁישׁ בּוֹ נִיצוּצוֹת שֶׁל קְדוּשָׁה, הַנְּשָׁמָה יְכוּלָה לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּגִשְׁמִיּוֹת שֶׁל הָאוֹכֵל כְּדִי

לחזק את הנשמה ולהביא את ניצוצות הקדושה המסתתרים בגשמיות, קרוב יותר לה'. זו סבה נוספת מדוע יש לקיים מצוות בחפצים גשמיים: בין שרק להם יש את הכח הרוחני בתוכם, ורק על ידי קיום המצוות אפשר להוציא את הניצוצות והכחות הטמונים ולהשתמש בהם כפי שה' רוצה שיעשה בהם שמוש.

היום יום / ז' בסיו

יהודי נמצא בעולם כדי שיחיה כפי שה' רוצה, שתהיה לו יראת שמים ומדות טובות. אולם ה' שם בעולם גם את הגשמיות וליהודי יש יצר הרע שעלול לגרום לו להתנהג אחרת. מה עושים? ישנן שלושה דרכים כיצד להתמודד אתו שהן דרכים שונות מאד בדרכי התורה. היום נראה עד כמה חסידות מיוחדת. הדרך הראשונה נקראת **מוסר**: היא מלמדת כיצד הדברים הגשמיים הם מסכנים ויש צורך להתרחק מהם. באשר הגשמיות נחלשת, הרוחניות יכולה להתחזק. הדרך השנייה נקראת **חקירה** היא מלמדת עד כמה הרוחניות חשובה ואומרת שפאשר לומדים על הרוחניות, הגשמיות לא תעמד בדרכה. **חסידות** מלמדת ששתי הדרכים, הגשמיות והרוחניות הן מיוחדות. שתיהן נבראו על ידי ה'. ה' ברא את שתיהן למטרה אחת כדי שהעולם יוכל לראות ולחוש את ה' באמצעות המצוות שמקימים במיוחד באשר משיח יבוא. לכן חסידות מלמדת שיש צורך בשתיהן לעבודת ה'. יש ללמד ולהתפלל ולהרגיש רוחניות, אולם הרוחניות צריכה לגרום לגוף ולגשמיות להתעדם ושהרוחניות והקדושה ירגשו גם בהם.

ספר המצות / מצות לא תעשה רנ"ב

המצוה היומית, **מצות לא תעשה רנ"ב**, היא אותה מצוה כמו אתמול, עלינו להיות זהירים במיוחד שלא לומר דברים העלולים לצער את הגר.

רמב"ם / הלכות מכירה פרקים כ"ח, כ"ט, ל'

היום לומדים עוד הלכות על קנייה מכירה על פי דרך התורה. הקנייה והמכירה צריכים להתבצע באופן המדיק ביותר, כדי להתרחק ככל האפשר מגזל. **פרק כ"ח** - לומדים על גדל השדה באשר מוכרים אותו. האם אבנים בשדה נחשבות כחלק מהמדות שמודדים? **פרק כ"ט** - לומדים על אנשים שאינם נחשבים אחראים מספיק כדי לקנות או למכור. לדגמה, ילד בדרך כלל אסור למכור או לקנות. אולם ילד מעל גיל שש מתר בקנייה ומכירה אם הוא זקוק לכסף, רק אם בית הדין מודא שהוא מבין מה הוא עושה. **פרק ל'** - מלמד על שליח הקונה או מוכר עבור אדם אחר, וגם מה קורה אם מישוה קונה או מוכר בשבת, זוהי עברה ובית הדין מעניש אותם, אבל עדין מכירה היא מכירה.

דרכי החסידות / אהבת ישראל - שלום עליכם

ליהודים ישנו מנהג, באשר נפגשים האחד עם חברו אומרים "שלום עליכם" והחבר משיב "עליכם שלום". זו איננה רק צורת התבטאות, יש במלים אלו כוונה מיוחדת.

אולם מדוע אומרים כך? מדוע המשיב עונה באפן הפוך?

בבדיחות אומרים שזה מכיון ששני יהודים אף פעם אינם מסכימים בדעתם על דבר אחד, אולם זו כמובן אינה הסבה האמתית.

לכל אדם ישנה ההבנה הפרטית שלו והדעה האישית שלו. באשר נפגשים יחד, רוצים שתהיה ביננו אחדות. רוצים ששני האנשים השונים יוכלו לעזור אחד לשני להשתפר ולהיות טובים יותר. ולכן היהודי הראשון אומר "שלום עליכם", הבה נביא שלום בין הדעות השונות שיש לנו. היהודי השני, לא חוזר על דברי הראשון, הוא מוכיח שבאמת מסכים ואומר במלותיו שלו "עליכם השלום", כן, גם אני רוצה כך.

(ראו לקוטי דבורים חלק א', עמ' 2. לקוטי שיחות חלק כ"ה, פרשת ויצא)

תפלה / גואל ישראל

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גידמן

אחרי קריאת שמע, מברכים ברכה נוספת. ברכה זו מתחילה במלים "אמת ויציב" ומסיימת במלים "גאל ישראל". בברכה זו חוזרים על ההחלטה שהחלטנו בקריאת שמע, שמוכנים לקבל על מלכות שמים ולקיים כל מה שה' רוצה מאתנו. מסיימים את ברכת אמת ויציב בשבח לה' על יציאת מצרים. (לכן נשים צריכות לומר ברכה זו, היות וגם נשים צריכות לדבר על יציאת מצרים.)

גאולה ומשיח / חסידות בימינו

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

יש שתי סבות מדוע חסידות התגלתה דוקא בימינו, כה קרוב לזמן הגאולה. הסבה הראשונה היא כיון שצריך את כח החסידות לעזור לנו בזמנים הקשים של הגלות. השנייה היא כדי לתת לנו לטעם מטעם הגאולה שבה נקדיש את כל זמננו ללמוד ולהבין בידיעת ה'.

כל סוג של חסידות יכול לתת את הכח הנצח את חשבת הגלות. זו לא חייבת להיות דוקא חסידות חב"ד. כל תלמידי הבעל שם טוב, לפני התגלות חסידות חב"ד S הביאו אור לתוך חשבת הגלות בה חיו היהודים. אולם כדי לטעם את טעם משיח יש צורך בחסידות חב"ד. סוגי החסידות האחרים יכולים להציל את היהודי ולעזור לו לצלוח את הרגעים הקשים של הגלות, אבל רק החסידות של האדמו"ר הזקן יכולה לעזור לנו להבין את ה' ולהתכונן בראוי למשיח.

(ראה לקוטי שיחות חלק ל' שיחת י"ט בסלו)